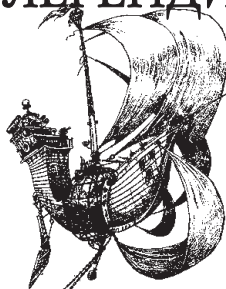
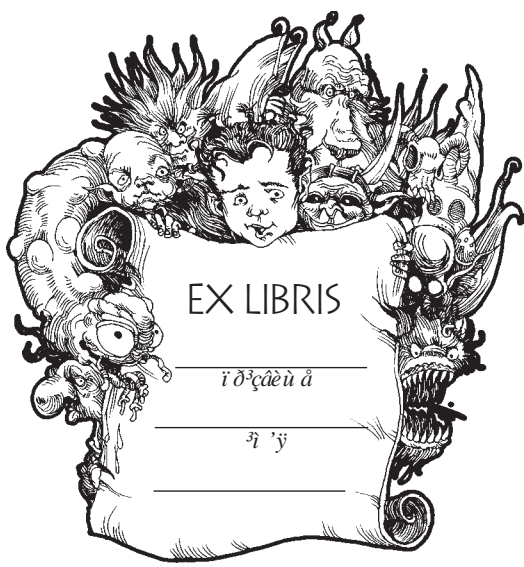

ЛЕГЕНДИ

СВІТОКРАЮ

EX LIBRIS

i d'çæèù à

à 'y

У серії
“Легенди Світокраю”
виходять друком:

У НЕТРЯХ ТЕМНОЛІСУ

БУРЕЛОВ

ПІВНІЧ
НАД САНКТАФРАКСОМ

ТЕМНОЛЕСНИКОВЕ ПРОКЛЯТТЯ

ОСТАННІЙ
ІЗ НЕБЕСНИХ ПІРАТІВ

ВОКС

НА ВІЛЬНИХ ГАЛЯВИНАХ

Останній із
НЕБЕСНИХ ПІРАТІВ
ЛЕГЕНДИ СВІТОКРАЮ

Дол Стюарт
Кріс Рідел

Тернопіль
Богдан

· В С Т У П ·

алеко-далеко звідсирозкинувся Світокрай, схожий на могутній кам'яний корабель із бушпритом, знесеним над безоднею. З навислої скелі у пустку зривається велична Крайріка, і нема тому водоспаду кінця-краю. Але так було не завжди. Майже п'ятдесят років тому ріка раптом перестала текти.

І то була не випадковість, а наперед визначена подія: зупинка ріки провістила появу Матері Бур, що кожні п'ятдесят тисячоліть прилітає, ревучи, з Відкритого неба, аби засіяти Світокрай новим життям.

Розірвавши Якірного ланцюга (внаслідок чого пропало плавуче місто Санктафракс), Матір Бур загула десь до Верхоріччя. Там вона й віддала величезні запаси своєї снаги, відмолодивши ріку і посіявши своє неоціненне насіння нового життя.

Крайріка потекла знову. Верхоріччя забуяло цвітом. Народилася нова скеля Санктафракс. Але Світокраю все одно було далеко до повного гаразду, бо від Каменосаду вже ширилася якась жахлива пошесть.

Назвали її кам'яною хворобою. Незабаром усі вже тільки й говорили, що про ту лиху напасть.

Через неї припинився всякий ріст у Каме-
носаду, де з віку в вік прокльовувалися і ви-
ростали невагомі скелі — скелі, що ставали
літай-каменями для спілчанських кораблів та
каравел небесних піратів, надаючи їм пла-
вучості. Пошесть перекидалася з корабля на
корабель, літай-камені у спілчан та небес-
них піратів руйнувалися, втрачали летю-
чість, і кораблі один по одному вганя-
лися в землю. Причепилася зараза
навіть до великої летючої скелі, де
вибудовано Новий Сантафракс,
і спричинилася до її викришуван-
ня та осідання.

Хто твердив, ніби жахливу не-
дугу занесла з Відкритого неба
Матір Бур, а хто доводив, буцім
спершуту Матір якимось там заразив
Захмарний Вовк — доблесний небес-
ний пірат, що згинув, власне, у її лабетах.

А ще інші наполягали, і то з не меншою переконаністю, що
між прильотом Матері Бур та спалахом кам'яної пошесті
немає жодного зв'язку, бо ж ця біда — просто кара тим світо-
крайням, що не забажали відмовитися від своїх лихих звичок.

Словом, ніхто до пуття не знав, звідки воно. Одне було
всім зрозуміло: кам'яна недуга означала, що життя у Світо-
краї вже ніколи не буде таким, як раніше.

Усі спілчанські кораблі опинилися на землі. Небесна тор-
гівля зазнала краху. А що Нижнє місто і Новий Санта-
фракс виявилися тепер відрізненими від широкого світу, то
узурпатор Вокс Верлікс (колишній хмарогляд, який вигнав
Нового Найвищого Академіка з Нового Сантафракса) за-
тяв будівництво Великої дороги Багнищем, що мала зв'я-
зати міста-близнята з Темнолісом. Аби цей задум став дійс-
ністю, він прикликав на допомогу страхітливих сорокух та
Бібліотекарських Академіків — спілку землезнавців зі своїми

— Гоп! Гоп! Гей-гей! — почув він за мить. І недовірливо набурмосився. Невже цей живолуп по-справжньому цим тішитися? А, може, юний літун збожеволів з переляку?

Рук зважився і ще разок зиркнув через плече. Хоча вони стреміли з карколомною швидкістю і під відчайдушно крутим кутом, живолуп, здавалося, цілковито владав собою. Стоячи у стременах, він одну за одною підбирав мотузки с настей, зменшуючи наповненість вітром окремих парусів і водночас уміло втримуючи тендітне суденце в рівновазі.

— Гоп! Гоп! Гей-гей! — знову закричав літун. Він справді щиро тішився польотом!

А попереду Рук заглядив високу вежу: схожа на височезну дерев'яну голку, озія з абияк обтесаного дерева неначе виростала з пасовиськ у небо. Від самого її шпиля, як упало в око Руківі, починалася й тяглася додолу низка грубих містків та простих східців з ліхтарями в сяйному німбі, немовби позиченому в надвечірнього світла, яке огортало пасовиська.

— Отак, моя красунечко! Я знав, що ти впораєшся! — стиха підхвалював живолуп-літун. — Ще трохи... ще... ще...

Він шарпнув за товсту плетену чорну мотузку над головою — і розгорнулось вітрило ліворуч від Рука.

Човен миттю на те відгукнувся: замість мчати просто вперед, він почав робити плавкий поворот, описуючи криву лінію, подібну до тієї, яку описує, падаючи, кленова крилатка. Ось він облетів кругом високий межовий шпиль і сів — точно, до вершка, — на грубо тесані дошки містка.

Рук незграбно вибрався з човна, страшенно збуджений і до краю виснажений. А живолуп-літун зірвав з очей окуляри і сплигнув з сідла, весь аж сяючи з гордощів.

— Так, — усміхнувся він і погладив різьблену голову човна. — Я був певен, що ти нас не підведеш! — І раптом задумався. — Багато знає отой Професор Темрявознавства, куди ж пак! Небесний човен розрахований тільки на одного л ігуна, так він казав, га? Що ж, ми це перевірили, правда ж, “Лісова осо”, моя старенька?

І любовно поплескав човна по прові.

Знову той самий, давній кошмар! Валували білогриві вовки, блискотіли їхні очі, так близько були їхні вишкірені ікла, найжачена шерсть... Батько кричав, мати лементувала. А він тікав... тікав... Мав утекти від вовків... Вислизнути з рук людоловів...

Та ось він опинився один-однісінький у темному, грізному лісі, загубився, заблукав... Із сутінків блимали на нього чорні очі. Гарчання, рохкання, кровожерні крики лунали у п'ятні. Й раптом йому вчулося щось іще. Те щось було близько — і дедалі насувалося, насувалося...

Він підвів очі вгору. Якась величезна істота бовваніла, сунучи на нього... Але стривай-но! Може, не треба зараз прокидатись, як робив він щоразу досі?

Однак же цим разом усе було не так. Тамта істота неблаганно наближалася. Він чув її важку ходу... Аж ось гарчаний, вологий віддих сягнув його обличчя. Гучно хлипаючи, знаючи, що йому не втекти, малий хлопчик простяг руку в темряву, в невідомість.

Пальці торкнулися густої, теплої вовни. Серце товклося у грудях як навіжене, ноги підтиналися від немочі. Істота тихо, заколисливо завуркотіла йому на вухо, а дужі лапи, чи руки, підняли його з землі, обняли: о, що то були за обійми — широченні й водночас такі лагідні!

Моховитий дух. Ті лапи чи руки тепло, ніжно його кутають. Колишуть. Затуляють від усього лихого. Рук іще ніколи не почувався у такій безпеці, не знав такого затишку...

— Руку! Ти не спиш?

Він розплющив очі. Знайомий голос! Окинув поглядом невелику, затишну кімнату. Прикрашена візерунком лампа на бюрку досі горіла, заливаючи всі куточки покою лагідним жовтавим світлом і яскраво осяваючи його трактатного журналу, що лежав розгорнутий під нею... А біля його ліжка сиділа Варіс Лодд.

— Я почула про твої геройські подвиги від Професора Темрявознавства, як тільки прибула з Вільних галявин, — сказала вона. — Все Нижнє місто гомонить про це. — Вона

помовчала. — Але що з тобою? У тебе такий вигляд, наче ти уздрів привида.

— Не привида, — відповів Рук. — А сон. Я бачив сон. Кошмар, що стільки разів уже мені снівся, хоча цей раз... Варіс! Коли ти врятувала мене, мале дитя, чи не пригадуєш, де саме ти мене знайшла?

— Знайшла тебе? — перепитала Варіс.

— У Темнолісі, — підказав він. — Що там сталося? Ти ж так до пуття й не розповіла...

— А ти хочеш сказати, буцім не знаєш? — здивувалася Варіс. — Я й не здогадувалась. Вважала, тобі розповіли. Ну, твоїх батьків похапали людолови. А ти втік. Земля й Небо тільки знають, як. А тоді... Ой, Руку, це було мов чудо! Я знайшла тебе, здоровенького й пухкенького нівроку, — ти спав собі, закутаний, підтиканий, у сплетеному з трави гнізді...

— У гнізді? — витріщився на неї Рук.

— А то ж де, — кивнула головою Варіс. — У покинутому блукай-бурмилячому лігві, хоча ума не доберу, як ти туди потрапив.

Рук затремтів, бо враз наринули спомини: обійми величезних рук, теплий віддих, густа вовна, розмірене гупання серця, яке билосся поруч із його власним. Захищений, доглянутий, у безпеці, в неосяжних нетрях нескінченного Темнолісу.

— Я вже знаю, як я туди потрапив, — усміхнувся Рук. — Уже знаю!

ЗМІСТ

Вступ	9
Розділ перший. Бібліотека Великобуряної палати	13
Розділ другий. Підземні нетрища	27
Розділ третій. Церемонія Оголошення	37
Розділ четвертий. Велика дорога Багнищем	57
Розділ п'ятий. Громовий Вовкун	75
Розділ шостий. Наліт небесних піратів	93
Розділ сьомий. Присмерковий ліс	104
Розділ восьмий. Східне сідало	114
Розділ дев'ятий. Темноліс	133
Розділ десятий. Срібні пасовиська	155
Розділ одинадцятий. Грозовий шершень	174
Розділ дванадцятий. Політ	203
Розділ тринадцятий. Ливарна галявина	216
Розділ чотирнадцятий. Лихоманка	230
Розділ п'ятнадцятий. Вемеру	241
Розділ шістнадцятий. Велике віче блукай-бурмил	258
Розділ сімнадцятий. Капітан розповідає	271
Розділ вісімнадцятий. “Небесний гарцівник”	282
Розділ дев'ятнадцятий. Вежа ночі	300
Розділ двадцятий. Повернення	329

Ця книга надрукована на папері NOVEL,
виготовленому компанією Stora Enso у Фінляндії.
Папір має властивість зменшувати контрастність сприйняття тексту
і спеціально призначений для друкування дитячих видань.

Літературно-художнє видання

Серія “Легенди Світокраю”

Стюарт Пол
Рідел Кріс

ОСТАННІЙ ІЗ НЕБЕСНИХ ПІРАТІВ

З англійської переклав *В. Колісниченко*
За редакцією *В. Корнієнка*

Головний редактор *Б. Будний*
Літературний редактор *Б. Шавурський*
Дизайн *В. Басалиги, О. Кіналя*
Верстка *І. Демків*

Підписано до друку 21.05.2005.
Формат 60×90/16. Папір офсетний. Гарнітура Таймс.
Умовн. друк. арк. 21,0. Умовн. фарбо-відб. 21,0. Наклад 5000 прим.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com

ВАТ “Львівська книжкова фабрика “Атлас”
79005, м. Львів, вул. Зелена, 20